

Arrest

nr. 180 026 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. OUMOUADENE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt

“De heer die verklaart te heten:

[...]

Nationaliteit/nationalité: Marokko

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 05/07/2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 05/04/2016.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een

bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds eerder bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 8 en 13 EVRM en artikel 23 UVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen

zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, zoals verzoeker overigens ook bij de uiteenzetting van zijn middel doet, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging

moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 8 en 13 van het EVRM en artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"IV MOYEN IJNTOUE PRTS EN VIOLATION DE :

- *L' articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, et des articles 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *L'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;*
- *L'article 8 et 13 delà CEDH ;*
- *L'article 23 de la déclaration universelle des droits de l'homme du 10 décembre 1948 ;*

En vertu de ces dispositions, un acte administratif est illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond, établis et admissibles ;

En ce que la décision attaquée est motivée comme suit :

«L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa 1 :

1° S'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

Article 74/14 :

Article 74/14, §3, 4° : Le ressortissant d'un pays tiers n 'apas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

*L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.
L'intéressé n'apas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire (qui lui a été) notifié le 05/04/2016»;*

ALORS QUE

A - Première branche prise sur la base de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, et des articles 7 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour. l'établissement et l'éloignement des étrangers

1. Quant à l'obligation de motivation formelle de tout acte administratif. L'article 3 de loi de 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs stipule que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » ;

*L'adjectif « adéquat » signifie que la motivation doit être claire, précise et concrète et suffisante ;
A cet égard, « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » 1;*

L'article 3 consacre par conséquent, une triple exigence :

- a. L'acte doit indiquer les circonstances de fait et de droit qui lui servent de fondement. Le législateur a voulu que le raisonnement apparaisse dans sa totalité ;*
- b. La motivation doit figurer dans l'acte - « instrumentum ». Il ne peut normalement être tenu compte d'autres motifs que ceux-là ;*
- c. La motivation doit être adéquate. Le législateur veut une motivation claire et précise ;
« Motiver une décision, c'est l'expliquer, c'est exposer le raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui lui sert de fondement » 2 ;*

L'ordre de quitter le territoire est motivé comme suit, « L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa 1 :

- 1 ° S'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;*

Article 74/14 :

- Article 74/14, §3, 4° : Le ressortissant d'un pays tiers n'apas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement*

*L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.
L'intéressé n'apas obtempéré à l'Ordre de Quitter le Territoire (qui lui a été) notifié le 05/04/2016» ;*

Or, cette motivation est insuffisante puisqu'elle ne permet pas au requérant de comprendre la décision de l'administration ;

D'autre part, le Conseil de Contentieux a à maintes reprises jugé que le principe général de bonne administration, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l'auteur de la mesure d'éloignement de tenir compte de toutes les circonstances de la cause avant de prendre la mesure 3 ;

Or, au vue des circonstances de l'espèce, l'exigence motivation et de proportionnalité exigée n'est pas respectée. En effet, la décision de délivrer un ordre de quitter le territoire doit être considéré comme étant disproportionnée ;

En effet, l'Office des étrangers a délivré au requérant un ordre de quitter le territoire en date du 28 juin 2016. Alors même que le recours introduit par le requérant contre la décision d'irrecevabilité de sa demande de séjour sur base de l'article 9bis, ainsi que contre l'ordre de quitter le territoire l'accompagnant, datant du 5 avril 2016, est pendant ;

Ainsi, la partie adverse a délivré à la partie requérante un ordre de quitter le territoire sans prendre en considération toutes les exigences juridiques et sa situation particulière telles qu'exposés plus haut ; De plus, il convient également d'insister sur le contexte dans lequel l'acte litigieux a été délivré. En effet, c'est suite à une perquisition ayant lieu le 1er juillet 2016, dans l'immeuble du requérant et survenue à 4h00 du matin, que la police a pénétré par erreur dans l'appartement de ce dernier. Le requérant a subi de nombreuses lésions consécutives à cette agression comme en atteste le certificat médical établi le 1 juillet 2016, par le docteur Samuel Esole Yuna ;

C'est donc suite à cette perquisition erronée que l'Office des Etrangers a pris à l'encontre de l'intéressé un nouvel ordre de quitter le territoire. Cette décision a été notifiée au requérant le 28 juin 2016 ;

Par ailleurs, le Conseil d'Etat a jugé que « si la partie défenderesse doit, dans certain cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ».

En ce sens, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux égarant par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation (...) » ;

En l'espèce, il convient de souligner que la vie privée comprend notamment le droit de maintenir des relations qualitativement satisfaisantes avec des tiers, la notion s'inspire de l'arrêt CEDH, Niemietz c. Allemagne, du 16 décembre 1992 (§29) dans lequel la Cour, tout en jugeant qu'il n'est « ni possible, ni nécessaire » de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée », a jugé qu'il est trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle ;

Le respect de la vie privée doit donc aussi englober dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations dans le domaine professionnel et commercial ;

De plus, le Conseil d'Etat considère qu'un séjour passé en Belgique, peut en raison des attaches qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer à la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande d'autorisation de séjour soit introduite en Belgique, plutôt qu'à l'étranger et des motifs justifiant que l'autorisation soit accordée »⁶ et que l'examen de la volonté d'intégration de l'étranger devait se faire dès le stade de la recevabilité⁷ ;

Enfin, il convient également d'insister sur le prescrit de l'article 23 de la déclaration universelle des droits de l'homme dispose que « 1. Toute personne a droit au travail, au libre choix de son travail, à des conditions équitables et satisfaisantes de travail et à la protection contre le chômage.

2. Tous ont droit, sans aucune discrimination, à un salaire égal pour un travail égal

3. Quiconque travaille a droit à une rémunération équitable et satisfaisante lui assurant ainsi qu'à sa famille une existence conforme à la dignité humaine et complétée, s'il y a lieu, par tous autres moyens de protection sociale.

4. Toute personne a le droit de fonder avec d'autres des syndicats et de s'affilier à des syndicats pour la défense de ses intérêts » ;

En l'espèce, le requérant dispose précisément de compétence dans un secteur en pénurie à savoir l'artisanat de fer forgé. Le requérant a par ailleurs, obtenu une promesse d'embauche de la société Brico Salam qui recherche depuis longtemps une personne remplissant ce profil spécifique.

Or, il a également été jugé que « le risque de perte d'une opportunité touchant à l'avenir d'une personne, ainsi que la rupture de leurs attaches sociales, affectives et professionnelles est suffisante pour qu'il ait préjudice grave difficilement réparable » ;

Par conséquent, l'absence des documents visés ne suffit pas à rendre automatique la délivrance de l'ordre de quitter le territoire à l'encontre du requérant ;

B - Deuxième branche prise en violation du principe audi alterant partem

Le principe audi alteram partem consacré notamment à l'article 41 de la charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

En ce sens, le Conseil du Contentieux des étrangers a jugé que « le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union Européenne, impose à la partie défenderesse de permettre à la requérante de faire valoir utilement ses observations » ;

Il convient de rappeler que la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne consacre le principe d'audi alteram partem. La Cour a dit dans un arrêt du 22 novembre 2012 que « le droit dans le chef de l'administré à une bonne administration, lequel comporte notamment le droit d'être entendu avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise, ressort, en droit européen, de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux, qui est d'application générale » ;

La Cour a également estimé que « le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ». « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » ;

De plus, le Conseil du Contentieux des Etrangers dans l'arrêt n°141 336 du 01 mars 2015 a précisé « qu'il découle de l'article 6, paragraphe 1 de la directive 2008/115, l'obligation pour les Etats membres de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, aux termes d'une procédure équitable et transparente, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour » ;

Or, en l'espèce, l'acte attaqué est un ordre de quitter le territoire pris unilatéralement par la partie défenderesse, sur la base prétendument de l'article 7, al. 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 précitée. Le requérant n'a dès lors, pas pu faire valoir notamment l'existence d'un recours pendant, qui aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent.

Le principe d'audi alteram partem telle que consacré tant par la jurisprudence belge qu'européenne doit être effectif. Or, l'Office des étrangers ne semble en rien avoir tenu compte de toutes les informations dont elle avait à sa disposition pour prendre la décision querellée ;

En effet, si la partie adverse avait donné la possibilité au requérant d'être entendu, elle aurait eu connaissance du fait que ce dernier avait introduit un recours au Conseil du Contentieux des Etrangers contre la décision d'irrecevabilité de sa demande de séjour sur base de l'article 9bis, ainsi que contre l'ordre de quitter le territoire l'accompagnant (B.1.). Ainsi que le fait que l'intéressé, artisan dans un métier en pénurie en Belgique, a l'intention d'introduire une nouvelle procédure de permis de travail et de séjour à titre professionnel (B.2.) ;

B.1. Violation des articles 8 et 13 de la CEDH - principe du droit à un recours effectif

L'article 13 de la CEDH dispose que « Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, à droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles » ;

La Cour européenne des droits de l'Homme rappelle par ailleurs, que l'effectivité du recours prévu à l'article 13 C.E.D.H. commande des exigences de disponibilité et d'accessibilité des recours en pratique comme en droit ;

Or, en raison de l'acte attaqué, le requérant peut être refoulé vers son pays d'origine à tout moment, alors même que le recours qu'il a introduit, et par ailleurs pendant, contre la décision d'irrecevabilité de sa demande de séjour sur base de l'article 9bis, ainsi que contre l'ordre de quitter le territoire l'accompagnant ;

L'exécution de l'acte litigieux aurait pour conséquence d'une part, de rendre le recours qu'il a introduit ineffectif ;

Cela aurait également pour conséquence la violation de l'article 8 de la CEDH. En effet, Le respect de la vie privée englobe dans une certaine mesure le droit pour l'individu de nouer, de développer des relations dans le domaine professionnel et commercial ;

Par conséquent, il ne peut être raisonnablement admis que l'acte querellé pris sur la base d'une décision faisant l'objet d'un recours soit exécutée alors même que cet acte fait l'objet d'un recours qui est pendant ;

B.2. Le requérant a l'intention d'introduire une nouvelle demande de permis de travail et de séjour professionnel

Si la partie adverse avait donné la possibilité au requérant d'être entendu, elle aurait eu connaissance du fait que ce dernier, artisan dans un métier en pénurie en Belgique, a l'intention d'introduire une nouvelle procédure de permis de travail et de séjour à titre professionnel.

Par ailleurs, en ce qui concerne la possibilité pour l'intéressé, de travailler dans un secteur en pénurie, il convient de rappeler, que le Conseil d'état s'est plus d'une fois montré largement favorable à la préservation des relations de travail, quel que soit la qualité du séjour des demandeurs ;

Il a notamment été jugé qu' « en présence d'une telle situation, alors que la requérante fait état d'offres précises, il doit incomber à la partie adverse de briser le cercle vicieux où la placent les attitudes conjuguées des diverses administrations mettant la requérante dans l'impossibilité d'obtenir un permis de travail sans produire un titre de séjour régulier et ne pouvant obtenir un titre de séjour sans produire un permis de travail ».

« (...) puisque l'obtention d'une autorisation de séjour conditionne en l'espèce l'octroi d'un permis de travail, une personne résidant en Belgique peut légitimement considérer qu'elle augmente ses possibilités concrètes de reprendre l'exécution d'un contrat de travail si elle obtient plus rapidement, depuis la Belgique, une autorisation de séjour ; ceci peut justifier dans certaines circonstances, l'introduction d'une demande fondée sur l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980. Dans ces conditions, l'examen de la recevabilité d'une demande fondée sur l'article 9, alinéa 3 de la loi ne peut, lorsqu'elle invoque ce type de motif, se fonder, sans plus, sur la fin du permis de travail ».

Dès lors, il doit être légitimement considéré que si la partie adverse avait pris la peine de s'informer de l'existence dudit recours actuellement pendant, ainsi que du fait que l'intéressé allait introduire une nouvelle demande de permis de travail et de séjour professionnel, elle n'aurait en aucun cas délivré l'acte litigieux ;

Par conséquent, il aurait dû s'agir pour l'administration d'appliquer de manière effective le principe audi alteram partem, ce qui lui aurait permis de prendre une décision en toute connaissance de cause; ”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd nu op datum van het nemen ervan nog een beroep hangende was tegen de beslissing die werd genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij had ingediend op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en het daarmee verbonden bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2016.

Verzoeker heeft geen belang bij dit middelonderdeel, nu het beroep waarvan hij melding maakt inmiddels werd verworpen bij arrest nr. 176 616 van 20 oktober 2016.

Verzoeker verwijst verder naar zijn privé-leven en zijn werkbereidheid en de opportuniteiten die hij heeft op dat vlak. Hij stelt dat het verlies van een kans leidt tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en betoogt dat de Raad van State reeds heeft aangenomen dat de integratie van een vreemdeling kan worden aangenomen als een buitengewone omstandigheid die hem zou toelaten dat hij zijn aanvraag zou indienen in België.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker dit middelonderdeel volledig verbindt aan de mogelijkheid die hem zou moeten worden geboden om zijn machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* in België in te dienen en niet, zoals de regel is, in zijn land van herkomst. Thans ligt niet de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voor, maar een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers grief heeft aldus betrekking op een andere beslissing, met betrekking tot dewelke de Raad reeds op 20 oktober 2016 heeft geoordeeld dat het beroep ertegen moest worden verworpen.

In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wijst de Raad er vervolgens op dat deze verklaring een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

Verzoeker beroept zich verder op artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het daarin besloten hoorrecht. Hij betoogt dat, als hij gehoord was geweest, hij melding had kunnen maken van het feit dat er nog een beroep hangende waarvan de uitkomst mogelijks tot een andere beslissing had kunnen leiden. Verder wijst hij er nog op dat hij naar aanleiding van een gehoor had kunnen vertellen dat hij de intentie had om een nieuwe procedure tot het bekomen van een arbeidsvergunning op te starten, en tot het bekomen van een verblijfsrecht op deze gronden.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet hij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht hij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat, aangezien de verwerende partij betrokken partij was inzake het beroep dat verzoeker had ingediend tegen haar beslissing aangaande de afwijzing van zijn aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zij ervan op de hoogte was en verzoeker haar niets nieuws zou hebben verteld. Verder, en belangrijker, kan niet anders dan andermaal worden gewezen op het feit dat het beroep inmiddels werd verworpen, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van het middel.

Waar verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor erop had kunnen wijzen dat hij zinnens was een nieuwe procedure op te starten tot het bekomen van een arbeids- en verblijfsvergunning, moet erop worden gewezen dat hij thans niet aantoonbaar dat hij al werk heeft gemaakt van die intentie: er is geen spoor van enige procedure anders dan zijn reeds vermelde aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de

Vreemdelingenwet. Weliswaar brengt hij stukken bij waaruit blijkt dat hij desgevallend zou kunnen worden tewerkgesteld ingeval zijn regularisatieaanvraag zou worden goedgekeurd, maar de vaststelling blijft dat deze regularisatieaanvraag –waarin hij ook al had gewezen op de bedoelde werkbelofte- werd afgewezen en dat het beroep tegen deze negatieve beslissing ook werd verworpen. Op dat vlak ontbeert hij elk belang bij het middelonderdeel.

In de mate dat verzoeker één en ander in strijd zou achten met het privé-leven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet nogmaals worden benadrukt dat dit privé-leven en de werkbelofte reeds werden beoordeeld in het kader van zijn regularisatieaanvraag, en dat de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat hij geen buitengewone omstandigheden heeft aannemelijk gemaakt die hem zouden toelaten zijn aanvraag in België in te dienen in plaats van in zijn land van herkomst, zoals de regel is. Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling ligt dus niet voor.

Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Overigens, nu er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker gedwongen van het grondgebied zou zijn verwijderd alvorens het onderhavige beroep werd behandeld, valt niet in te zien in welke mate hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming zou zijn verleend.

Ten slotte, waar verzoeker verwijst naar de omstandigheden waarin hij zou zijn aangehouden, moet erop worden gewezen dat deze geen relevantie vertonen voor wat betreft de bevoegdheid die de Raad is toegemeten om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te beoordelen.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet gegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS